

Resolució

Les associacions juvenil de Barcelona revinquem el dret a l'emancipació

58a Assemblea General Ordinària
24 de març de 2023

Pel dret a l'emancipació

Les associacions juvenils de Barcelona reivindiquem el dret a l'emancipació

Les joves de classe treballadora ens trobem en una situació de precarietat perpètua: jornades parcials involuntàries, contractes temporals eters, salaris baixos, hores extres no pagades... Així, ens trobem en una situació en què les nostres condicions de feina no ens permeten emancipar-nos en condicions dignes, ja que no podem pagar el lloguer i ens costa arribar a final de mes.

Alhora, aquesta situació ens porta sovint a més problemes de salut mental com l'ansietat, l'estrès, l'insomni o la depressió. D'aquesta forma, el món del treball ens absorbeix i ens afecta traspasant més enllà de les hores que fem al centre de feina i acaba afectant tots els aspectes de la nostra existència.

En el cas de Barcelona hem de destacar, a més, com el guany econòmic empresarial s'ha prioritzat davant la qualitat de vida del conjunt de les residents. La economia basada en el sector serveis i, especialment, en el turisme ha gentrificat la ciutat i ha causat la mobilització de gran part de l'habitatge cap al lloguer de pisos turístics; expulsant a les famílies treballadores de les seves llars per la impossibilitat de fer front al cost del lloguer.

Segons el Departament d'Anàlisi de l'Oficina Municipal de Dades de l'Ajuntament de Barcelona, les joves tenim els salaris més baixos: segons les dades de l'informe anual de 2021, les menors de 24 anys van cobrar de mitjana 15.015€ anuals, les joves d'entre 25 i 29 anys 22.348 i a partir d'aquí creix de manera considerable, essent la mitjana de 32.324€. Si el preu del lloguer mitjà a la ciutat era el 2021 de 918,84 segons les dades de l'Incasol, un menor de 24 anys després de pagar el lloguer mitjà tindria 332,41€ per passar el mes.

Amb aquesta situació com podem dir que un jove pot emancipar-se a la ciutat de Barcelona i com entenem aquest concepte? És aquesta, estrictament, viure fora de casa dels teus pares? Es troba emancipat el jove que viu a un pis d'estudiants, però que li paguen el lloguer els seus pares? I aquell que, després d'haver aconseguit una feina estable, marxa de casa, però continua depenent econòmicament d'ells en cas de tenir imprevistos en les seves despeses mensuals? L'emancipació residencial es troba actualment, molt lluny de poder definir amb precisió el grau d'emancipació d'una persona, tot i que sigui el valor més utilitzat per les fonts estadístiques.

Hem d'entendre l'emancipació com un procés d'adquisició d'independència econòmica i d'autonomia per part de la persona, des d'una visió global, i les seves raons i causes són multicausals. Erròniament, s'han identificat de forma sistemàtica els problemes d'emancipació només amb el model de relacions laborals i de condicions de feina que tenim a l'Estat Espanyol i Catalunya: l'atur, la temporalitat i la parcialitat impossibiliten al jovent poder tenir plans de vida estables i de futur que els hi permeti emancipar-se.

Quan a 2020 va esclatar la crisi fruit de la pandèmia de la covid-19, la joventut encara no s'havia recuperat de la contracció salarial de la crisi econòmica de 2008. A dates de 2021, les dones joves encara no han recuperat el nivell salarial que tenien en l'època prèvia a la crisi. Així, podem mostrar com les problemàtiques de la precarietat afecten, encara més, a aquell jovent que també pateix altres tipus de discriminacions sistèmiques, com és el cas del gènere o l'origen.

És per aquestes raons que és necessari l'empoderament de la joventut treballadora en organitzacions sindicals, socials i polítiques i l'assumpció de les problemàtiques juvenils com a generals pel conjunt de la societat i la classe política. La normalització de la precarietat juvenil ens ha portat que, com a societat, haguem assumit que aquesta desapareixerà un cop arribem a la vida adulta, però la realitat

ens mostra el contrari: el jovent precari acaba convertint-se en adult precari. A més, les conseqüències són desastroses socialment, ja que el jovent més precaritzat és també aquell que menys participa en la vida pública i que, alhora, menys confiança manté en les institucions i la democràcia. Sent, així, un blanc molt fàcil per ser captat per ideologies reaccionàries com l'ultra-dreta, que s'aprofita de la vulnerabilitat i la por èpoques de crisi per aconseguir gruix afiliatiu i simpatitzant.

D'aquesta forma, des del Consell de Joventut de Barcelona ens comprometem a:

- Fer arribar a tots els nostres espais de participació, negociació i intervenció les propostes per millorar les condicions de vida de la joventut treballadora.
- Assumir el paper cabdal del treball digne com a factor de millora de les nostres condicions de vida.
- Defensar el punt 4 de l'article 40 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que afirma com "els poders públics han de promoure polítiques públiques que afavoreixin l'emancipació juvenil" com a punt que ha de ser garantista de drets pel jovent.
- Reivindicar que el pla per l'ocupació juvenil de qualitat tingui més efectes i sigui subjecte a la revisió periòdica per part de les joves.
- Destinar recursos a potenciar la participació de les persones joves en la definició de les necessitats i la forma d'execució de les polítiques públiques.
- Denunciar totes aquelles pràctiques que des dels Govern, ajuntament i les empreses, precaritzen les vides de la joventut treballadora com és el cas de les pràctiques no remunerades, la desregularització dels lloguers, els sous baixos o els falsos autònoms.
- Analitzar la situació laboral de les persones contractades per contractistes i subcontractistes encarregats de la gestió o explotació de serveis municipals i sancionar la vulneració de drets laborals.

- Incloure com a element central en els plecs de contractació de l'ajuntament l'exigència de contractació de les treballadores en condicions superiors a les fixades als convenis col·lectius.
- Continuar en l'anàlisi de la importància de la salut mental i emocional i el paper de la precarietat en el desenvolupament de trastorns, Així com en la defensa d'un sistema sanitari públic, universal i gratuït.
- Reivindicar la implementació d'una Renda Bàsica Universal, que asseguri el dret a existir en condicions de dignitat
- Destinar un 30% d'habitatge públic específic per a joves per tal d'assegurar l'accés a l'habitatge d'un dels col·lectius més vulnerables en aquest sector.
- Mobilitzar els pisos buits i reconvertir els pisos turístics en habitatges de lloguer social amb preus inferiors a la taxa de sobrecàrrega del lloguer. Idealment, que el percentatge d'aquest no baixi del 10% per tenir un impacte real en l'habitatge.

Resolució presentada per Acció Jove

24 de març de 2023

Les associacions juvenils de Barcelona reivindiquem el dret a l'emancipació